

To gode liv trods sygdom

Den ene er kvinde, den anden er mand. Den enes stofskifte var en anelse for højt, den andens var alarmerende lavt. Der er mange forskelle på Charlotte Gonswa og Henrik Bo Elmkvist, men der er også mange ligheder

Charlotte Gonswa og Henrik Bo Elmkvist er begge midt i fyrrerne, de fik begge diagnosticeret deres stofskiftesygdom i sommeren 2011, og i dag på må de begge karakteriseres som velbehandlede. Deres forskelle og ligheder gør dem til gode repræsentanter for den store gruppe af danskere, der bliver ramt af en stofskiftesygdom.

- Jeg plejer nu at joke med, at jeg er noget helt særligt. Jeg er nemlig ramt af en sygdom, som ellers næsten kun rammer kvinder, og især kvinder oppe i årene, siger 45-årige Henrik Bo Elmkvist, med et smil.

Akut indlagt

Hos Charlotte Gonswa var træthed, uro i benene og problemer med at sove de første tegn på, at hun ikke var rask. Hun havde også svært ved at koncentrere sig og havde gule post-it-sedler siddende overalt for at huske selv helt daglige ting.

- Det værste var dog, at jeg gik rundt og var trist og ked af det. Der skulle ingenting til, før jeg begyndte at græde. Jeg troede, at jeg var

ved at udvikle en depression.

Heldigvis tog min læge nogle blodprøver, og de viste, at mit stofskifte var en smule for højt. Jeg fik piller, og i løbet af fire dage begyndte jeg at få det bedre, siger Charlotte Gonswa, der beskriver det som en befrielse at få sat en diagnose på. Henrik Bo Elmkvist historie er noget mere dramatisk. Her var det gode venner, der gjorde hans kone opmærksom på, at han gik og så opsvulmet ud, og at han var gul i huden.

- Jeg tænkte, at det var alderen, og at jeg bare var lidt slidt og træt efter en hård periode på arbejdet. Jeg gik dog til lægen, og han tog en masse blodprøver. Ugen efter skulle jeg komme igen og få svar. Her fik jeg at vide, at mit stofskifte var ekstremt lavt, og lægen spurgte, om jeg selv havde mod på at køre på hospitalet, eller han skulle ringe efter en ambulance, fortæller Henrik Bo Elmkvist.

Han valgte at køre selv, og efter tre-fire timers indlæggelse blev han sendt hjem med en stor håndfuld

Jeg har engageret mig i alt med skolen og børnenes fritidsaktiviteter, men pludselig orkede jeg ingenting. Det var meget mærkeligt, og jeg følte mig helt ved siden af mig selv, siger Charlotte Gonswa om perioden op til hendes sygdom blev diagnosticeret.

Foto: Alex Tran.

Eltroxin. Undersøgelserne viste, at Henrik Bo Elmkvists skjoldbruskkirtel var skrumpet ind, så den ikke er meget større end en rosin. Ingen sige hvorfor, men det betyder, at han ikke har en naturlig produktion af stofskiftelhormoner.

Tanker sat i gang

Hele forløbet kom som et chok for Henrik Bo Elmkvist, og undervejs han sig for første gang utryk ved helbred. En kræftsygdom var hans største skræk, men han nåede at overveje, om det kunne være diabetes.

- Diagnosen fik mig til at overveje om de ting, jeg gør i mit liv, er de rigtige. Jeg har aldrig fejlet noget og nu fik jeg et lille advarselssignal. Jeg skulle lige bruge lidt tid på at erkende, at jeg har en kronisk sygdom, siger Henrik Bo Elmkvist. Også for Charlotte Gonswa var en helt ny situation.

- Jeg er sådan en, der altid har bekymret mig meget om andre,

især børnene og min søster, der har været meget alvorligt syg. Nu skulle jeg pludselig forholde mig til, at jeg også selv kan blive syg, og det var noget af en opvågning, siger Charlotte Gonswa.

Sygdommen har gjort hende mere bevidst om, hvilke ting, det er værd

at bekymre sig om, og hvilke, hun bare skal lade ligge.

- Men jeg besluttede også hurtigt, at sygdommen ikke skal få lov at tage over. Jeg skal nok klare det, siger Charlotte Gonswa.

I dag er hendes sygdom så meget under kontrol, at hun trapper ned

i medicinmængde, og lægen har stillet hende i udsigt, at hun måske kan slippe helt af med medicinen - Jeg ved godt, at det kan blive nødvendigt igen på et tidspunkt, men det gider jeg ikke bekymre mig om. Jeg har jo alligevel ingen indflydelse på det, siger Charlotte Gonswa.

Det er ren matematik

For Henrik Bo Elmkvist er der ingen tvivl om, at der er tale om livslang behandling. Han synes ikke, at sygdommen fylder meget til daglig, men den har fået ham til at ændre nogle ting.

- Tidligere var jeg i gang fra tidlig morgen til sen aften. Nu kan jeg godt finde på at sætte mig og hvile lidt, når jeg kommer hjem fra arbejde. Jeg er også blevet bedre at prioritere. I dag kommer der kun seks punkter på min to-do-liste mod tidligere otte. Jeg har sat tempoet ned og passer nok i det hele taget lidt mere på mig selv, siger Henrik Elmkvist.

Da han fik diagnosen, sagde lægen, at han nok skulle blive rask, men at det ville komme til at tage tid.

- Jeg gav mig selv et år. Nu er der gået ti måneder, og jeg er fuld af fortrøstning. Jeg kan ikke selv producere stofskittehormonerne, og så må jeg få dem på en anden måde. Det er ren matematik, og så er det egentlig ikke ret meget længere.

I dag kan jeg godt se, at jeg havde mange symptomer på, at noget var helt galt. For eksempel var jeg meget kuldsvær. Når andre sad i kortærmet t-shirt havde jeg flere lag tøj på, siger Henrik Bo Elmkvist.

Foto: Alex Tran.